

MARIAN KOWALCZYK SAC

AKTUALIZACJA WIERNOŚCI CHRYSTUSA W PALLOTYŃSKIM POSŁUGIWANIU KAPŁAŃSKIM

Zgodnie z Prawem Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego¹ (dalej: *Prawo SAC*), mistrzem w pallotyńskim życiu duchowym i działalności apostołskiej księży i braci jest ich Założyciel, rzymski kapłan z pierwszej połowy XIX w., św. Wincenty Pallotti². Ukazując w świetle jego charyzmatu i duchowości główne wątki, ogłoszonego przez papieża Benedykta XVI Roku Kapłańskiego, w myśl hasła: „Wierność Chrystusa – wierność kapłana”, zwró-

Dr hab. MARIAN KOWALCZYK SAC, prof. UKSW w Warszawie – kierownik Katedry Teologii Pozytywnej UKSW, Dyrektor Instytutu Teologii Apostolstwa, członek Polskiego Komitetu Międzynarodowego Przeglądu Teologicznego „Communio”, członek Zarządu Polskiego Towarzystwa Mariologicznego; adres do korespondencji – e-mail: mkowalczyk6@poczta.onet.pl

¹ Członkowie stowarzyszenia znani są powszechnie pod nazwą *pallotyni*.

² Św. Wincenty Pallotti urodził się w Rzymie 21 kwietnia 1795 r. Świecenia kapłańskie przyjął 16 maja 1818 r. Od 1819 roku ks. Pallotti rozpoczął pracę jako profesor teologii dogmatycznej i scholastycznej na uniwersytecie Sapienza, kontynuując ją przez 10 lat. W tym czasie założył szkoły wieczorowe dla młodzieży i zaczął być znany jako gorliwy kaznodzieja, rekolekcjonista i kierownik duchowy. Przez 13 lat był ojcem duchownym rzymskiego Seminarium. Jako spowiednik służył każdemu, kto go o to prosił, w tym także kardynałom i papieżom. Był szczególnie otwarty na ubogich i samotnych; organizował formację chrześcijańską dla wszystkich stanów Kościoła, głosił liczne homilie dla wszystkich bez wyjątku wiernych (także dla tych, którzy gromadzili się na placach Rzymu), oraz konferencje dla kleryków, osób duchownych, braci i sióstr zakonnych. Zapoczątkował uroczyste obchody oktawy Epifanii, dzięki którym może być uznany za prekursora obecnego Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan. Przykładem swego życia i apostolstwa wywarł niezmierny wpływ na rozwój życia religijnego i osobistą świętość kapłanów. Zmarł w opinii świętości 22 stycznia 1850 roku. W setną rocznicę odejścia do domu Ojca został zaliczony przez papieża Piusa XII w poczet błogosławionych, a 20 stycznia 1963 roku kanonizowany przez bł. Jana XXIII, który uznał go za jedną z najwybitniejszych postaci w działalności apostołskiej XIX wieku. Por. *Papież o św. Wincentym Pallottim*, red. P. Taras, Warszawa 1989, s. 59; *Prawo Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego* [dalej cyt.: *Prawo SAC*], Rzym 2007, nr 17.

cimy uwagę na Chrystusa, którego wierność staramy się naśladować na miarę wierności tego kapłana, który – jako ojciec Rodziny palotyńskiej i Dzieła włączającego do apostołstwa wszystkie stany Kościoła – słusznie jest nazywany wielkim apostołem Rzymu. Biorąc pod uwagę uniwersalizm Pallottiego idei apostołstwa, tak co do przedmiotu, jak i co do podmiotu, w niniejszym artykule ograniczymy się do ukazania jedynie odpowiednio dobranych aspektów zagadnienia. Uczynimy to ukazując kolejno: zachwyty Wincentego Pallottiego Chrystusowym ideałem wierności kapłańskiej oraz wzór urzeczywistnienia kapłańskiej wierności Chrystusa w jerozolimskiej wspólnocie wieczernikowej. Zwieńczeniem wywodów będzie refleksja nad hasłem Roku Kapłańskiego: „Wierność Chrystusa – wierność kapłana” z punktu widzenia pogłębienia tożsamości kapłana palotyńca XXI wieku.

I. ZACHWYT CHRYSZTUSOWYM IDEAŁEM WIERNOŚCI KAPŁAŃSKIEJ

Zapatrzeni w swojego Założyciela, członkowie Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego „naśladują, na drodze rad ewangelicznych, Chrystusa, Apostoła Ojca Przedwiecznego”³. Św. Wincenty Pallotti był przekonany, iż Ojciec Przedwieczny chciał, ażeby Jego Jednorodzony Syn, przyjmując ciało stał się jedynym kapłanem Nowego i Wiecznego Przymierza. W tak rozumianym kapłaństwie wyraża się cała głębia tajemnicy trynitarniej, a zwłaszcza posłannictw Osób Boskich. Otóż Syn–Słowo, które było u Boga – w całej pełni poświadczają, iż tajemnica kapłaństwa ma swój początek w Trójcy Przenajświętszej. Zachwycony tą prawdą Pallotti woła: „*Venite omnes gentes ... przyjdźcie i podziwiajcie, zdumiewajcie się, składajcie dzięki, błogosławcie, chwalcie, wywyższajcie i uwielbiajcie Boga Ojca i Syna i Ducha Świętego...*”⁴. Dzięki trynitarnemu posłannictwu na świat Jednorodzonego Syna w Duchu Świętym Jego kapłaństwo stanowi konsekwencję Wcielenia. Jak przypomina Czcigodny Sługa Boży Jan Paweł II, „stając się człowiekiem, Jednorodzony i Przedwieczny Syn Ojca rodzi się z Niewiasty, wchodzi w porządek stworzenia i staje się w ten sposób kapłanem, kapłanem jedynym i na wieki”⁵.

³ *Prawo SAC*, nr 5.

⁴ *Wybór pism*, t. III, red. F. Bogdan, Poznań–Warszawa 1987, s. 313.

⁵ *List do kapłanów na Wielki Czwartek 1996 roku*, nr 1.

Doskonała wierność kapłaństwa Jezusa wynika więc ze zjednoczenia Jego natury i życia ludzkiego z życiem Bożym. „A zjednoczenie to jest tak silne, że przezwycięża śmierć i objawia się w sposób chwalebny w Zmartwychwstaniu. Jezus jawi się więc jako Kapłan żywy, który może w każdym momencie zbawiać człowieka. W swoim stanie chwały i życia bez kresu przekazuje On ludziom swojego Ducha, który prowadzi Kościół do całej prawdy, jednoczy go we wspólnocie (*in communione*) i w posłudze, uposaża go w rozmaite dary hierarchiczne oraz charyzmatyczne (KK 4), i prowadzi człowieka do lepszej nadziei”⁶.

Z powyższych spostrzeżeń wynika, że kapłaństwo Chrystusa „obejmuje niejako trzy stadia: ziemskie – zakończone krwawą ofiarą, niebieskie – polegające na wstawiennictwie, i wreszcie eschatologiczne – obdarzenie zbawieniem wyczekujących Pana”⁷. Oznacza to, że ideał Chrystusowego kapłaństwa będzie nam towarzyszył aż do Jego powtórnego przyjścia w chwale. Na podkreślenie zasługuje rozumienie paruzji Chrystusa jako czynności kapłańskiej. Kapłańskie rozumienie paruzji Chrystusa i związanego z nią odnowienia świata dalekie jest od przerażającej atmosfery sekwencji *Dies irae*, zgodne natomiast z tęsknym wyczekiwaniem jej przez pierwotny Kościół, który wołał podczas swej eucharystycznej liturgii: *Marana tha!*⁸. Właśnie w momencie paruzji spełni się ostatecznie zbawcze posłannictwo Chrystusa, które w mocy Ducha Świętego nieustannie urzeczywistnia się w Eucharystii⁹. Antycypacja takiego spełnienia stała się udziałem św. Wincentego Pallottiego, kiedy w swoich *Oświadczeniach duchowych* pisał: „pragnę, abyśmy ja i wszystkie inne stworzenia byli nieustannie zajęci oddawaniem najgłębszej czci Przenajświętszej Trójcy, obecnej z nami na każdym miejscu, byśmy z wszystkimi stworzeniami byli zajęci najwyższym uwielbieniem Jezusa w Najświętszym Sakramencie na wszystkich miejscach, gdzie się znajduje, tak jednak, by wszystkie miejsca uważać za mnożone w nieskończoność. [...] I wraz ze wszystkimi stworzeniami pragnę czynić na ziemi to, co Błogosławieni czynią w niebie”¹⁰.

⁶ B. T e s t a, *Sakramenty Kościoła*, tł. L. Balter, Poznań 1998, s. 294-295.

⁷ A. J a n k o w s k i, *Jedynie kapłaństwo Chrystusa*, w: K. R o m a n i u k, A. J a n k o w s k i, *Kapłaństwo w Piśmie Świętym Nowego Testamentu*, Tyniec-Kraków 1994, s. 95; por. M. K o w a l c z y k, *Teologia i apostołat hierarchii*, Ząbki 2008, s. 30-34.

⁸ Por. J. R a t z i n g e r, *Śmierć i życie wieczne*, Warszawa 2000, s. 15-24.

⁹ Por. P. P o d e s z w a, *Wy dajcie im jeść (Mt 14, 16)*, „Verbum Vitae” 12(2007), s. 59-71.

¹⁰ P a l l o t t i, *Wybór pism*, t. III, s. 43.

Zgodnie z logiką zbawczego posłannictwa Osób Boskich, w najdoskonalsze z możliwych spełnienie kapłaństwa Chrystusa włącza się Duch Święty, który jest osobowym darem Ojca, działającego w mocy krzyża i zmartwychwstania, i wprowadzającego w samo centrum Boskiej tajemnicy Miłości i Miłosierdzia, która wyraziła się najpełniej w misterium Odkupienia. Wdzięczny za dar tej wielkiej tajemnicy, Pallotti woła: „[...] O obfitości niepojętej Miłości! O mój Boże, nieskończona Miłości duszy mojej, nieskończone Miłosierdzie duszy mojej. O Boskie inwencje Twojej miłości nieskończenie Miłosiernej”¹¹. Jedno jest pewne, Pallotti jest zachwycony ideałem wierności kapłańskiej Chrystusa, który wypełnia posłanie Ojca przez dzieło miłości i miłosierdzia, objawiając wszystkim ludziom Miłość i Miłosierdzie Ojca¹².

W Liście na rozpoczęcie Roku Kapłańskiego, Benedykt XVI skierował „naszą myśl ku Apostołowi Narodów, w którym – jak napisał obecny Papież – jaśniej przed naszymi oczyma wspaniała wzór kapłana, całkowicie «oddanego» swej posłudze. Jak pisze: «miłość Chrystusa przynagła nas, pomnych na to, że skoro Jeden umarł za wszystkich, to wszyscy pomarli» (2 Kor 5, 14). Dodał jeszcze: «za wszystkich umarł po to, aby ci, co żyją, już nie żyli dla siebie, lecz dla Tego, który za nich umarł i zmartwychwstał» (2 Kor 5, 15). Jaki lepszy program można by zaproponować kapłanowi starającemu się o rozwój na drodze doskonałości chrześcijańskiej?»¹³. Należy podkreślić, iż *Caritas Christi urgens* (2 Kor 5, 14) jest – zgodnie z wolą św. Wincentego Pallottiego – fundamentem założonego przezeń Stowarzyszenia i całego dzieła apostołskiego w Kościele. Miłość Chrystusa bowiem przynagła do apostołstwa. „Miłość zaś i apostołstwo kształtują styl życia i pracy członków, jak również strukturę i zarząd Stowarzyszenia”¹⁴.

Pallotti był przekonany, iż – ukształtowana przez zbawczą miłość samego Chrystusa – apostołska posługa kapłana musi być rozumiana jako całkowite oddawanie siebie innym, i to dawanie czegoś, co nie pochodzi od nas, ale wskazuje na sakramentalny wymiar udziału w Chrystusowym ideale kapłaństwa, którego życie jest naszą Regułą¹⁵. Każdy zaś sakrament, a zwłaszcza sakrament święceń – jak pisał kard. Ratzinger – oznacza dawanie tego, czego

¹¹ *Opere complete*, vol. XII, red. F. Moccia, Roma 1997, s. 129.

¹² Por. Cz. P a r z y s z e k, *Duchowość apostołska według św. Wincentego Pallottiego*, Ząbki 2004, s. 124.

¹³ *List na rozpoczęcie Roku Kapłańskiego z okazji 150. rocznicy dies natalis świętego proboszcza z Ars*, „L'Osservatore Romano”, wyd. pol., 30(2009), nr 7, s. 5-6.

¹⁴ *Prawo SAC*, nr 8.

¹⁵ Por. *Ratio Institutionis Stowarzyszenia Apostolstwa Katolickiego*, Warszawa 2007, nr 90.

szafarz sam nie może uczynić, czynienie czegoś, co od niego nie zależy. Posłany przez Chrystusa ma ściśle określoną misję i staje się nosicielem tego, co przekazał mu ktoś inny. I dlatego nikt nie może powołać ani wybrać sam siebie, podobnie jak i żadna społeczność nie jest w stanie powołać kogokolwiek z własnej inicjatywy do pełnienia zbawczego zadania. Jezus przekazał zatem swoją misję Apostołom, powierzając im swój własny mandat i jednocząc ich z posiadaną przez siebie mocą zbawczą¹⁶.

II. WZÓR URZECZYWISTNIANIA KAPŁAŃSKIEJ WIERNOŚCI CHRYSYTA W JEROZOLIMSKIEJ WSPÓLNOCIE WIECZERNIKOWEJ

Ukazując pallotyński wymiar aktualizacji kapłańskiej wierności Chrystusa, nie sposób pominąć mistycznego przeżycia, w którym św. Wincenty Pallotti widział żywy Kościół i przestrzeń realizacji swoich inicjatyw apostoelskich w jerozolimskiej wspólnocie wieczernikowej. Na pierwszym miejscu stawiał kapłańską wierność Jezusa Chrystusa jako Apostoła Ojca, która była modelem nie tylko Jego posługi kapłańskiej i apostoelskiego zaangażowania, ale – w przekonaniu Pallottiego – powinna się stawać modelem apostołstwa każdego wyznawcy Chrystusa na wzór Maryi, Królowej Apostołów¹⁷. Płynąca z tego przekonania pallotyńska *metoda wieczernikowa* zakłada interpretację opartą na trzech wielkich wydarzeniach zbawczych, mających swój początek w Wieczerniku Jerozolimskim¹⁸. Są to:

- ustanowienie sakramentu pokuty (nawrócenie jako podstawa integracji wewnętrznej – zaprowadzenie jedności w sobie i ze sobą);
- ustanowienie sakramentu Eucharystii (zjednoczenie z Bogiem jako główna motywacja życia chrześcijanina i warunek osobistej świętości);
- Pięćdziesiątnica (sakrament wylania Ducha Świętego jako pogłębienie przymierza chrztu św. i jako źródło jedności ze wspólnotą Kościoła, jak rów-

¹⁶ Por. *La Chiesa. Una comunità sempre in cammino*, Cinisello Balsamo 1991, s. 82.

¹⁷ Por. Cz. P a r z y s z e k, *Maryja Królowa Apostołów w życiu i pismach św. Wincentego Pallottiego*, „Salvatoris Mater” 9(2007), nr 3-4, s. 328-339.

¹⁸ Por. M. S z u p r y t, M. W ł o d a r c z y k, M. S t u d z i Ń s k a, *Miłość Chrystusa przynagla nas. Podręcznik formacji Wspólnot Wieczernikowych*, Warszawa 1999.

nież zobowiązanie i przysposobienie do dawania świadectwa Ewangelii wobec wszystkich narodów)¹⁹.

Uwzględnienie powyższych wydarzeń pierwszego Wieczernika w Jerozolimie pozwala na wprowadzanie w życie ideału współpracy świeckich i duchownych dla dobra i owocnego urzeczywistniania apostołowskiej misji Kościoła celem zbawienia wszystkich ludzi. Na pierwszym planie obrazu Wieczernika jerozolimskiego stoi Maryja, która jako Królowa Apostołów jest wzorem wszelkiego apostołstwa w Kościele: hierarchicznego, zakonnego oraz apostołstwa ludzi świeckich. Istotne jest tu dzielenie się całą obfitością darów Ducha Świętego, która zakłada absolutną dyspozycyjność wszystkich zgromadzonych wraz z Maryją, tak jak to miało miejsce w Wieczerniku Jerozolimskim. Z dyspozycyjnością wiąże się świadomość osobistego posłannictwa dla realizacji wspólnego celu, jakim jest zbawienie człowieka i nieskończona chwała Boża²⁰.

Dla osiągnięcia wspólnego celu wszystkich stanów Kościoła – po umocnieniu darem Ducha Świętego – konieczne jest opuszczenie wraz z Maryją Wieczernika i podjęcie misji Apostołów we współczesnym świecie, co nieustannie się dokonuje dzięki uzdolnieniu do przyjmowania i przekazywania tej miłości, która wszystko odnawia (por. Ps 104, 30). Poświadcza to – założone pod patronatem Maryi, Królowej Apostołów – Zjednoczenie Apostołów Katolickiego, które św. Wincenty Pallotti postrzegał jako *pallotyński sposób bycia Kościołem*²¹ „żywym, dynamicznym, zbawiającym i do końca wieków nieodzownym w walce z mocami ciemności. W myśl charyzmatu św. Wincentego Pallottiego, jak również pallotyńskiej realizacji kapłańskiej misji Chrystusa jedno jest pewne: Maryja w Wieczerniku – Królowa Apostołów jest gwarantem powodzenia wszystkich wysiłków apostołskich całego ludu Bożego, gdyż nieustannie wyprasza wszystkim wyznawcom Chrystusa przeobfite dary Ducha Świętego i jest gorliwsza w apostołstwie niż sami Apostołowie”²².

¹⁹ http://wieczernik.ddmgniezno.pl/wspolnota.htm#Podstawowe_informacje_o_Wspolnotach_Wieczernikowych

²⁰ Por. W. S i t a r z, *Formacja laikatu według apostołowskiej idei świętego Wincentego Pallottiego. „Metoda wspólnoty wieczernikowej”*, Gniezno 1992, s. 54-55; E. W e r o n, *Apostolstwo Katolickie*, Poznań: Pallottinum 1987, s. 77.

²¹ *Ratio institutionis Stowarzyszenia Apostołów Katolickiego*, s. 94.

²² Por. J a n P a w e ł II, Encyklika *Redemptoris Mater*, Watykan 1987, nr 44. Warto zauważyć, że ujęte w ten sposób treści o Maryi, Królowej Apostołów są zbieżne z doktryną o Maryi jako Matce Kościoła, której taki tytuł nadał papież Paweł VI, w dniu wspomnienia Ofiarowania Matki Najświętszej, to jest 21 listopada 1964 r., na zakończenie trzeciej sesji Soboru Watykańskiego II. Cyt. za: M. K o w a l c z y k, *Maryjny wymiar palotyńskiej du-*

Zgodnie z myślą wybitnego znawcy apostołatu pallotyńskiego w Polsce – zmarłego 28 kwietnia 2009 roku – ks. prof. Eugeniusza Werona, istotne elementy *metody wieczernikowej* sprowadzają się do:

1) pozostawania we wspólnocie (spotykania się w małych zespołach), wspólnego planowania prac apostołskich;

2) trwania na modlitwie (rozważania słowa Bożego, najlepiej w ramach *lectio divina*, uczestnictwa w wspólnotowej Eucharystii i agapie, a także świadectwie);

3) nieustannego oczekiwania wraz z Maryją na dary Ducha Świętego;

4) codziennego wychodzenia z Wieczernika do pracy apostołskiej²³.

Intencja wyrażona w powyższych punktach towarzyszyła św. Wincentemu Pallottiemu, kiedy pisał swój duchowy dzienniczek, a także rozważania na miesiąc maj dla duchowieństwa. Odnośnie do pozostawania we wspólnocie eklezjalnej, celem planowania prac apostołskich, w zespołach – ściśle współdziałających ze sobą – kapłanów diecezjalnych i zakonnych oraz osób świeckich i konsekrowanych, Pallotti zobowiązuje księży do dawania dobrego przykładu, a powołując się na św. Bernarda poleca, aby kapłan był dla wszystkich uprzejmy, nikomu nie pochlebiał, mało z kim był poufały, a dla wszystkich życzliwy. Motywem takiego postępowania jest kapłański obowiązek uświęcania bliźnich, co nakazuje kierować innymi według reguł prawdziwej świętości i najgłębszej pokory²⁴.

Pozostawanie we wspólnocie eklezjalnej i wspólne planowanie prac apostołskich ma na celu takie kształtowanie wiernych, aby mogli osiągnąć doskonałość życia chrześcijańskiego przez wzrastanie w Bożej miłości, którą Pallotti określa jako Miłość nieskończoną. Do takiej właśnie miłości zobowiązuje kapłanów wołając: „Twoim pokarmem musi być miłość do Miłości nieskończonej, twoim napojem miłość, spoczynkiem miłość, wysiłkiem miłość. Każda myśl twoja niech będzie ożywiona miłością, każde słowo przepojone miłością do Miłości nieskończonej, każdy krok uczyniony z miłości do Miłości nieskończonej. Każdy ruch niech będzie aktem miłości do miłości nieskończonej, każdy oddech niechaj tchnie miłością do Miłości nieskończonej. I tak rozpalony miłością, opływający w miłość, upojony miłością, przemieniony na naj-

chowości i apostołstwa, w: *W służbie Bogarodzicy*, red. G. M. Bartosik, Częstochowa 2009, s. 312.

²³ Por. W e r o n, *Apostołstwo Katolickie*, s. 211; K o w a l c z y k, *Maryjny wymiar*, s. 313.

²⁴ Por. W. P a l l o t t i, *Dzienniczek duchowy. Wskazówki i rady dla synów duchowych*, Warszawa 1937, s. 96-98.

czystsą miłość w Miłości nieskończonej – spoczywając w miłości – rzucaj płomienne strzały miłości, by porwać serca wszystkich do pełni miłości w nieskończonej Miłości”²⁵.

Odnosnie do trwania w modlitwie najważniejszym jest miejsce i czas na modlitwę brewiarzową, adorację Najświętszego Sakramentu i sprawowanie codziennej, a zwłaszcza niedzielnej i świątecznej Eucharystii, w której – jako źródle i szczycie życia chrześcijańskiego – „z największą skutecznością dokonuje się to uświęcenie ludzi w Chrystusie i uwielbienie Boga, do którego, jako do celu, zmierzają wszelkie inne działania Kościoła” (KL 10). Dzieje się tak dlatego, że – jak czytamy w soborowym dekrecie o posłudze i życiu kapłanów – „w Najświętszej Eucharystii zawiera się całe dobro duchowe Kościoła, to znaczy sam Chrystus, nasza Pascha i Chleb żywy, który przez swoje ożywione przez Ducha Świętego i ożywiający Ciało daje życie ludziom” (DK 5).

Podczas Soboru Watykańskiego II zastanawiano się, co należy do najważniejszych zadań kapłana. Jedni twierdzili, że celem kapłańskiego posługiwania jest głoszenie słowa Bożego, inni – idąc za scholastyczną definicją, której wyrazicielem był, doskonale znany Pallottiemu, Sobór Trydencki – uważali, że najważniejsze w posługiwaniu kapłańskim jest sprawowanie Eucharystii i szafarstwo sakramentów. Problem rozstrzygnięto uznając, iż „posługiwanie zaczyna się od głoszenia Ewangelii, lecz kończy się na ofierze Chrystusa, sprawowanej we Mszy św. Eucharystia nie przestaje więc być centrum funkcji kapłańskich”²⁶. Nie dziwi wobec tego słowa św. Wincentego Pallottiego, który przypomina kapłanom, iż służba przy ołtarzu świętym „jest bez porównania wznioślejszą i wyższą od godności samych aniołów”²⁷.

Celem zwiększenia czujności i gorliwości w głoszeniu słowa Bożego, w sprawowaniu sakramentów i w służbie ołtarza, do każdego kapłana z osobna Pallotti kieruje bardzo stanowcze słowa, wkładając je w usta Matki Najświętszej, która – jako Królowa Apostołów – jest patronką całego Dzieła apostołskiego: „uważaj na siebie. Nie zabieraj się nigdy do sprawowania świętych obrzędów, dopóki nie wejdiesz w siebie, w tę przepaść nicości

²⁵ T e n z e, *Miesiąc maj poświęcony ku czci Najświętszej Maryi Panny, Królowej Apostołów dla użytku duchowieństwa*, Ołtarzew 1956, s. 143.

²⁶ K. H o ł d a, *Eucharystia w życiu kapłana*, „Ateneum Kapłańskie” 75(1983), t. 101, s. 425; por. Kongregacja do Spraw Duchowieństwa, *Eucharystia i kapłan nierozłącznie złączeni z miłością Bożą* (27 VI 2003), Poznań 2003; M. K o w a ł c z y k, *Teologia i apostołat*, s. 155.

²⁷ *Miesiąc maj poświęcony ku czci Najświętszej Maryi Panny, Królowej Apostołów*, s. 101.

i niepojętej swej niegodności. Urzędnik na dworze swego zwierzchnika zna ceremonie dworskie, żołnierz zna sztukę wojenną, której z całą ścisłością musi się wyuczyć. A czyż się godzi, aby dworzanin Króla niebieskiego, Władcy i Pana wszechświata, przydzielony do armii Kościoła świętego, w ogóle nie znał lub świadomie przekraczał obrzędy i ceremonie święte? Jeśli chcesz mi sprawić radość, skorzystaj z tej rady: zabierz się poważnie, naturalnie nie dla próżnej chwały, by się okazać znawcą liturgii, zabierz się do ich przestudowania i zastosowania w praktyce, wykonując je przy ołtarzu z pobożnością i dokładnością. I wierz mi, że każdy twój wysiłek pod tym względem, każde zastosowanie się do przepisów otrzyma nagrodę w niebie”²⁸.

Nieustanne oczekiwanie wraz z Maryją na dary Ducha Świętego ma doniosłe znaczenie dla samej istoty kapłaństwa i wszystkich posług apostołskich. Wszak to właśnie Duch Święty dokonuje ontycznej przemiany przyjmującego święcenia w człowieka Bożego przez łaskę sakramentalną, której skuteczność Jan Paweł II ujmuje jako „stwórczą interwencję Boga”²⁹ w tajemnicy Kościoła, który swoją zbawczą misję rozpoczął od jerozolimskiego Wieczernika. Duch Wieczernika tworzy autentyczną wspólnotę chrześcijańską, zespoloną apostołską ideą św. Wincentego Pallottiego w założonym przez niego dziele Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego³⁰. Pomijając, w związku ze ściśle określoną tematyką artykułu, inne stany Kościoła, należy podkreślić, że zwłaszcza księży, „należących do centralnej części Zjednoczenia, idea Pallottiego zobowiązuje do przyjęcia modelowej duchowości apostołskiej, zgodnie z którą mają oni kształtować ducha apostołskiego. Należy tu przypomnieć, że każda wspólnota Zjednoczenia, czerpiąca inspirację z duchowości Wieczernika jerozolimskiego, powinna rozwijać takie postawy jednostkowe i wspólnotowe, które czynnie wspierają Kościół we wszystkich jego potrzebach”³¹.

²⁸ Tamże, s. 101-102.

²⁹ *Insegnamenti di Giovanni Paolo II*, t. V, 3(1982), Città del Vaticano 1982, s. 432; por. B e n e d y k t XVI, *Nierozdzielna więź między Duchem Świętym a urzędem. Przemówienie na Regina coeli* (15 V 2005), w: *O istocie kapłaństwa*, Kraków 2005, s. 37-38.

³⁰ Dzieło Pallottiego zostało ostatecznie zatwierdzone przez Kościół pod nazwą Zjednoczenia Apostolstwa Katolickiego (ZAK) wraz ze Statutem na mocy dekretu przewodniczącego Papieskiej Rady do Spraw Świeckich kard. Stanisława Ryłki z dnia 28 października 2008 roku. Zgodnie z tym Statutem jest ono traktowane jako dar Ducha Świętego, stanowiąc komunie wiernych (mężczyzn i kobiet), którzy „żywąc według charyzmatu św. Wincentego Pallottiego, pobudzają współodpowiedzialność wszystkich ochrzczonych za ożywianie wiary, za rozpalać miłości w Kościele i świecie i za doprowadzenie wszystkich do jedności w Chrystusie” (Statut ZAK, nr 1).

³¹ P a r z y s z e k, *Duchowość apostołska według św. Wincentego Pallottiego*, s. 159.

W przypadku kapłana codzienne wychodzenie z Wieczernika do pracy apostołskiej koncentruje się na niezmiernym udziale w miłości Chrystusa Dobrego Pasterza. Wierność kapłana, przeżywaną na sposób wzorczy, należy odczytać także w kontekście duszpasterskiej doniosłości „przepisów dotyczących stroju duchownego. Prezbiter nie powinien się go pozbywać, gdyż ujawnia on publicznie jego poświęcenie się bez ograniczeń w czasie i miejscu, na służbę Chrystusowi, braciom i wszystkim ludziom. Im bardziej społeczeństwo wydaje się zeświecczone, tym bardziej potrzebuje znaków”³².

Mając na uwadze posługę realnego przewodniczenia wspólnocie wiernych, Pallotti był bardzo wyczulony na ubogich, chorych, starszych i wszystkich społecznie zaniedbanych³³, nakazując swoim kapłanom zapamiętanie następującego zdania św. Jana Chryzostoma: „Sit eius doctrina duplex: ut verbis facta convenient: actus doctrinae respondeant – Nauka kapłana ma posiadać dwojakie znamię: uczynki jego winny się zgadzać z jego słowami, a dzieła odpowiadać nauce”³⁴. Ten sam zamysł miał na uwadze obecny papież Benedykt XVI, kiedy podczas jednej z katechez środowych przypomniał, iż ważnym zadaniem prezbiterów jest troska o ubogich, którą św. Hieronim – „zwracając się, na przykład, do prezbitera Paulina (który potem został biskupem Noli i świętym), ujął w słowach: «Prawdziwą świątynią Chrystusa jest dusza wiernego: ozdób to sanktuarium, uczynj je pięknym, złóż w nim swoje ofiary i przyjmij Chrystusa. Po co ozdabiać ściany drogocennymi kamieniami, jeśli Chrystus umiera z głodu w osobie ubogiego?» (Ep. 58, 7). Hieronim przechodzi do konkretności: trzeba «odziać Chrystusa w ubogich, nawiedzić Go w cierpiących, nakarmić Go w głodnych, przyjąć Go pod dach w bezdomnych» (Ep. 130, 14). Miłość do Chrystusa, pogłębianą przez studium i medytację, pomoże nam przezwyciężyć wszelkie trudności: «Również my kochajmy Jezusa Chrystusa, dążmy zawsze do zjednoczenia z Nim: wtedy wydawać się nam będzie łatwe to, co jest trudne» (Ep. 22, 40)”³⁵.

Codziennemu „wychodzeniu z Wieczernika do pracy apostołskiej”, każdemu kapłanowi, wraz z zespołem apostołskim, złożonym ze wszystkich stanów

³² Kongregacja do Spraw Duchowieństwa, *Kapłan głosiciel słowa, szafarz sakramentów i przewodnik wspólnoty w drodze do trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa (19 III 1999)*, Poznań 1999, s. 37.

³³ Por. P a l l o t t i, *Miesiąc maj poświęcony ku czci Najświętszej Maryi Panny, Królowej Apostołów*, s. 111-113.

³⁴ Tamże, s. 116.

³⁵ *Audiencja generalna 14 listopada 2007*, „L'Osservatore Romano”, wyd. pol., 29(2008), nr 1, s. 50.

Kościół, a zwłaszcza świeckich, powinny towarzyszyć słowa Pallottiego zapisane w *Oświadczeniu duchowym* z roku 1816: „Dla spotęgowania żarliwości ducha będą sobie wyobrażał raz, że jestem w marsylijskiej grocie wraz ze św. Marią Magdaleną, drugim razem ze św. Antonim, ze św. Hieronimem i z innymi, albo w Alwerni ze św. Franciszkiem, to znów na [królewskim] dworze ze św. Ludwikiem królem Francji, albo ze św. Izydorem i z innymi wieśniakami, albo ze Świętymi sporządzającymi i naprawiającymi obuwie, handlarzami starego żelastwa, ślusarzami, szmaciarzami, węglarzami, ogrodnikami czy innymi; lub na targu ze św. Gwidonem, albo ze św. Maurycym w służbie wojskowej lub ze św. Iwonem proboszczem i obrońcą ubogich, w adwokaturze i parafii, i w każdym innym rodzaju zawodów, ponieważ we wszystkich byli [Święci] i kto wie, ilu wielkich Świętych jest także obecnie”³⁶. Słowa te potwierdzają prawdę o powszechnym powołaniu do świętości, którą znakomicie prezentuje piąty rozdział Konstytucji dogmatycznej o Kościele Soboru Watykańskiego II. Powyższy cytat potwierdza natomiast, że św. Wincenty Pallotti był kapłanem, który pod względem powszechnego powołania do świętości wyprzedził epokę, o czym świadczy wybór czasu jego kanonizacji. Przypomnijmy, iż – zgodnie z wolą papieża dobroci, bł. Jana XXIII – czas kanonizacji św. Wincentego Pallottiego przypadł na początek obrad soborowych.

III. WIERNOŚĆ CHRYSTUSA – WIERNOŚĆ KAPŁANA JAKO SZANSA POGŁĘBIENIA TOŻSAMOŚCI KAPŁANA PALLOTYNA XXI WIEKU

Podczas XXI zebrania prowincjalnego pallotyńskiej Prowincji Chrystusa Króla, które odbyło się w dniach 25-30 stycznia 2010 roku, w macierzystym domu księży i braci pallotyńców w Polsce, w Wadowicach na Kopcu, arcybiskup Henryk Hoser SAC³⁷ podkreślił, że jako pasterz Kościoła warszawsko-

³⁶ *Wybór pism*, t. III, s. 44-45. Powyższe słowa są w całej rozciągłości potwierdzone w specjalnym tomie *Wyboru pism* Pallottiego, dokonany staraniem ks. Franciszka Amoroso, który w polskim tłumaczeniu nosi tytuł: *Świętość w służbie apostołstwa*, Warszawa 1995. Ten sam autor prezentuje drogę do świętości samego Wincentego Pallottiego. Zob. F. A m o r o s o, *Od nicości do pełni w Bogu*, Poznań–Warszawa 1991.

³⁷ Przytoczone w tym paragrafie wypowiedzi arcybiskupa Henryka Hosera SAC pochodzą z przesyłanych drogą e-mailową komunikatów z XXI Zebrania Prowincjalnego Prowincji

-praskiego, a zarazem pallotyń, upatruje realizację palotyńskiego charyzmatu u początku trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa w metodzie działania właściwej św. Wincentemu Pallottiemu, nie zaś w prostym kopiowaniu konkretnych jego rozwiązań, które były przecież uwarunkowane czasami i kontekstem społeczno-kulturowym.

Odpowiadając na jeden z głównych tematów zebrania: jak Apostołowie Chrystusa mają ożywiać wiarę i rozpałać miłość w świecie, który się zmienia, ksiądz Arcybiskup podkreślił, iż cechą charakterystyczną metody św. Wincentego było doskonałe wyczucie zmian zachodzących w świecie, znajomość swojej epoki i bardzo dobre rozeznanie potrzeb zarówno Kościoła lokalnego, jak i powszechnego. Baczna obserwacja otaczającej go rzeczywistości pozwoliła Pallottiemu angażować się w te obszary duszpasterstwa, które były w jego czasach najbardziej naglące i konieczne. Abp Henryk Hoser wyakcentował, ciągle aktualny w Kościele i świecie, element współpracy, przypominając, że palotyń powinien być w tej kwestii specjalistą, poszukującym – za przykładem Ojca Założyciela – siły do działania w doświadczeniu wiary i przeżyciu Miłości Nieskończonej, która jest duszą wszelkiego apostołstwa, na co zwrócił uwagę papież Benedykt XVI w pierwszej encyklice swojego pontyfikatu, nadając jej wymowny tytuł *Deus Caritas est* (25 XII 2005). Warto zauważyć, iż wokół tej samej miłości koncentrują się dwa kolejne dokumenty obecnego papieża: posynodalna adhortacja apostołska o Eucharystii, źródle oraz szczyście życia i misji Kościoła pod tytułem *Sacramentum caritatis* (22 II 2007) oraz encyklika społeczna o integralnym rozwoju ludzkim w miłości i prawdzie *Caritas in Veritate* (29 VI 2009).

W przeżywanym przez wszystkich wiernych Kościoła katolickiego Roku Kapłańskim, w duchu *przynaglającej miłości Chrystusa*, należy z jeszcze większym dynamizmem realizować główne zadania Stowarzyszenia Apostołów Katolickiego, do których należy przede wszystkim apostołstwo ludzi świeckich uczestniczących w kapłaństwie wspólnym całego ludu Bożego, co oznacza, że kapłaństwo wspólne i kapłaństwo sakramentalne, czyli służebne, mają się dopełniać, muszą być w stosunku do siebie komplementarne. W dalszej kolejności *Prawo Stowarzyszenia* wśród głównych zadań pallotyńskich wylicza: inicjatywy ekumeniczne, działalność misyjną, troskę o niewierzą-

cych, apostołstwo społeczne i środki masowego przekazu w służbie apostołstwa³⁸.

Wskazując na doświadczenie członków Zjednoczenia Apostołów Katolickiego: miejsca i drogi formacji dzisiejszych apostołów Jezusa Chrystusa w Duchu Zjednoczenia w odniesieniu do sytuacji Kościoła w Polsce i realizacji pallotyńskiego charyzmatu oraz wynikających zeń zadań Stowarzyszenia w jego obszarze, abp Henryk Hoser SAC zwrócił uwagę na gradację i dogłębną analizę konkretnych przestrzeni naszej działalności, zgodnie ze swoistym dokumentem programowym, jaki w tej materii stanowi list apostolski Czciwego Sługi Bożego Jana Pawła II na zakończenie Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 *Novo millennio ineunte* (6 I 2001). Przypomniał także, że w przygotowywaniu programu duszpasterskiego należałoby uwzględnić temat zaproponowany przez Stolicę Apostolską oraz w sposób linearny połączyć go z tematem ustanowionym na dany rok przez Komisję Episkopatu. Wiemy, że hasło obecnego roku duszpasterskiego w Polsce bardzo odpowiada odnowieniu wierności Chrystusa – wierności kapłana w duchu pallotyńskiej dewizy: *Caritas Christi urgens*, która – jak żadna inna – zobowiązuje wszystkich, a zwłaszcza kapłanów, aby byli *świadkami miłości* i to pasterskiej miłości Chrystusa.

Nie jest dziełem przypadku, iż w posynodalnej adhortacji apostolskiej *Pastores dabo vobis* (25 III 1992) Jan Paweł II posługiwanie hierarchii określa wyrażeniem św. Augustyna: *amoris officium* (nr 23). *Amoris officium* „to dar z samego siebie, przeznaczony dla Kościoła. Mając na uwadze potrzeby wiernych, dar taki nie ma granic. Obowiązek miłości pasterskiej, której szczególnym źródłem jest sakrament święceń, jest szczególnym wyzwaniem dla wierności powołaniu. Powołaniowa droga spełniania pasterskiej miłości Chrystusa przerywa się wraz z odejściem ze stanu duchownego, a powołanie pozostaje niespełnione także w tym wymiarze, który dotyczy ludzi poddanych trosce wyświęconych. Fakt taki wpływa także negatywnie na duszpasterski program powołaniowy, a więc odchodzący duchowni ponoszą część odpowiedzialności za brak nowych powołań w Kościele”³⁹, także za zmniejszającą się liczbę powołań pallotyńskich.

Z drugiej strony *amoris officium* odnosi się także do tych kapłanów, którzy odeszli, stając się tym samym zagubionymi owcami Chrystusowej Owczarni. Dlatego „Stolica Apostolska, a za jej przykładem ordynariusze miejsca i prze-

³⁸ Por. *Prawo SAC*, nr 201-210.

³⁹ M. K o w a l c z y k, *Teologia i apostołat hierarchii*, s. 220.

łożeni instytutów życia konsekrowanego, z wielką miłością i szacunkiem wychodzą naprzeciw duchownych, którzy po przejściu zawikłanych, często bardzo bolesnych ścieżek życiowych, przez natchnienie Ducha Świętego chcą wrócić, odpokutować winy i, poświęcając się na nowo realizowaniu powołania, naprawić popełnione błędy”⁴⁰. Z tą myślą przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski abp Józef Michalik, w wywiadzie udzielonym Katolickiej Agencji Informacyjnej, który przeprowadził 20 czerwca 2009 roku p. Marcin Preciszewski, na pytanie: jakie sprawy w pracy polskich księży wymagają reformy?, wskazał przede wszystkim na potrzebę nieustannego nawrócenia oraz stwierdził, iż „chodzi o to, abyśmy sobie w pełni uświadamiali wielkość Bożych tajemnic, w które wchodzimy”, zaś na pytanie: Co trzeba zmienić? Odpowiedział: „Trzeba mówić o świętości i pragnąć jej na co dzień. Przypominać, że zasadniczym celem naszego posługiwania jest świętość. To powtarzał Jan Paweł II, a dziś powtarza Benedykt XVI. «Odważmy się być świętymi!». Bez tego daleko nie zajedziemy. Tu jest główny problem. Chrześcijaństwo dziś za mało myśli o świętości. A świętość to też świadomość odpowiedzialności za grzech. Nie tylko własny, ale otaczającego świata”.

Wracając do wspomnianego XXI zebrania prowincjalnego pallotyńskiej prowincji Chrystusa Króla, warto na koniec powtórzyć, iż ksiądz abp Henryk Hoser przypomniał uczestnikom tegoż zebrania, jak ważną rolę odgrywał Kościół na przestrzeni dziejów świata oraz jak często, zupełnie nieświadomie, współczesna kultura masowa zawdzięcza swój byt istnieniu tej „Chrystusowej Barki”. Jako przykłady oddziaływania Kościoła na życie społeczne i ideały humanistyczne, ks. Arcybiskup wymienił chociażby takie cechy, jak: rola jednostki i autonomia osoby ludzkiej z jej atrybutami:

- pojęcie równości w człowieczeństwie (np. kastowość w Indiach, a Kościół zawsze głosił że wszyscy są równi, wprowadził antyrasizm);
- idea powszechności i uniwersalizmu głosząca, że coś może i powinno obowiązywać w taki sam sposób i wszystkich ludzi na całym świecie;
- wprowadzenie czasu otwartego linearnego (w przeciwieństwie do cyrkularnego) – to Biblia otworzyła perspektywę nadziei i postępu;
- wzajemna komplementarność wiary i nauki;
- i wreszcie naczelne hasła upowszechnione przez rewolucję francuską: „wolność-równość-braterstwo”, to hasła *stricte* chrześcijańskie, tylko głoszone w odcięciu od źródła, czyli od Bożego objawienia.

⁴⁰ W. B a r s z c z, *Odejścia z kapłaństwa – kwestie prawne*, „Pastores” 38/1(2008), s. 119.

Na to odcięcie od źródła haseł *stricte* chrześcijańskich trzeba jednak na początku XXI wieku zwrócić baczną uwagę, albowiem – jak słusznie zauważył palotyński profesor teologii dogmatycznej, ks. Lucjan Balter – „nie można lekceważyć głębokich ran, jakie wycisnął na postawie, życiu i mentalności ludzi Zachodu najgorszy chyba ze wszystkich systemów i światopoglądów nowożytnych, jakim było Oświecenie, które zdezonizowało Boga, a na Jego miejscu umieściło w głównym ołtarzu największej świątyni paryskiej nagą kobietę, doprowadzając w końcu do rozlewu krwi i bestialskiej rzezi ludzi podczas tzw. Wielkiej Rewolucji Francuskiej. Odnoszę wrażenie – pisze dalej Profesor – że dopóki naród francuski nie oderwie się w swej całości i w swych oficjalnych przedstawicielach od demagogicznych haseł i idei wywodzących się z Oświecenia, nie stanie się autentycznym partnerem w budowaniu nowej Europy”⁴¹.

Kapłan, wierny Chrystusowi na miarę św. Wincentego Pallottiego, a także – współczesnego Założycielowi pallotynów – patrona wszystkich kapłanów, św. Jana Marii Vianneya, powinien w pełni zrozumieć, iż „tak wyraźny obecnie w Zjednoczonej Europie spór o człowieka we wszystkich jego wymiarach (od aborcji po eutanazję, od reklam po narkotyki, od wychowania po wykształcenie itd.) jest w ostatecznym rozrachunku sporem o wartości i o Wartość najwyższą – o Boga. Codzienne doświadczenie ukazuje natomiast wyraźnie, że jest to walka «na śmierć i życie» między Księciem tego świata a Chrystusem, pomiędzy mocami ciemności a światłem «prawdy i życia» (por. J 8, 44)”⁴². Jak wspomniał w cytowanym wyżej wywiadzie abp. Józef Michalik, Jan Maria Vianney też doświadczał niejednokrotnie działania szatana i bardzo od niego cierpiał. Cierpienia te nie były również obce św. Wincentemu Pallottiemu, zwłaszcza gdy widział grzeszników dręczonych przez duchy nieczyste. Trzeba jednak przyznać, iż „wszystko wskazuje, że Wincenty – mimo iż uważał się za największego grzesznika – nie stracił niewinności chrztu i, że jak proboszcz z Ars, o grzechu dowiedział się z ust grzeszników”⁴³.

Okres życia św. Jana Marii Vianneya (1786-1859) i św. Wincentego Pallottiego (1795-1850) to także jeden z etapów dziesięciolecia rozgrywającej się tzw. Wielkiej Rewolucji Francuskiej (1789-1799) i tego, co po niej nastąpiło.

⁴¹ L. B a l t e r, *Polska i Kościół w zjednoczonej Europie*, „Communio” 28(2008), nr 3, s. 193-194.

⁴² Tamże, s. 194.

⁴³ J. S t a b i Ń s k a, *Wincenty Pallotti*, Poznań 1982, s. 159.

Obaj wielcy święci potrafili sobie poradzić z tym doświadczeniem, także w wymiarze walki „na śmierć i życie” między Księciem tego świata a Chrystusem, pomiędzy mocami ciemności a światłem „prawdy i życia” (por. J 8, 44). Tymczasem dziś – jak mówi abp Michalik – w XXI wieku rozwój demonicznych tendencji jest wielki, a mało kto potrafi sobie z nimi radzić. Zarówno proboszcz z Ars, jak i apostoł Rzymu mogliby być przykładem, zwłaszcza dla kapłanów, jak radzić sobie z pokusami szatana. Jedno jest pewne, jedynym skutecznym środkiem walki o człowieka, o jego wielką godność dziecka Bożego jest dziś – w ostatecznym rozrachunku – „autentyczna wierność Chrystusowi i Jego Ewangelii głoszonej przez stulecia w Kościele i przez Kościół”⁴⁴. Niewątpliwie w tak rozumianą wierność wpisuje się hasło Roku Kapłańskiego: Wierność Chrystusa – wierność kapłana. Należy przede wszystkim nadzieję, że rok ten spełni oczekiwania papieża Benedykta XVI, biskupów, kapłanów, diakonów, osób konsekrowanych i wszystkich wiernych Kościoła, który w III Modlitwie Eucharystycznej prosi dobrego Ojca, aby w miłosierdziu swoim zjednoczył ze sobą wszystkie dzieci swoje rozproszone po całym świecie.

ACTUALIZATION OF CHRIST'S FAITHFULNESS IN THE PALLOTTINE PRIESTLY MINISTRY

S u m m a r y

In accordance with the watchword of the Year of Priesthood, announced by pope Benedict XVI: “The faithfulness of Christ – the faithfulness of a priest”, the article presents the actualization of the faithfulness of Christ in the Pallottine priestly ministry. The content of the article draws attention to Christ whose faithfulness we are trying to follow up to standards of the faithfulness of St. Vincent Pallotti, who – as the father of the Pallottine Family and founder of the Union of Catholic Apostolate that incorporates all the Church's states into apostolate – is rightly called the great apostle of Rome. Considering the universalism of Pallotti's idea of apostolate, both in the objective and subjective dimension, we restrict ourselves to presenting only chosen aspects of the thoroughly substantiated issue. We are doing it by firstly showing St. Vincent's admiration for Christ's ideal of priestly faithfulness, and then the ideal of fulfillment of Christ's faithfulness in the Jerusalem upper room community. The culmination of the disquisition is the reflection on the mentioned above watchword of the Priesthood Year from the point of view of deepening of each priest's identity, and particularly a Pallottine of the

⁴⁴ B a l t e r, *Polska i Kościół*, s. 194.

21st century. It is strongly underlined that both the patron of the Priesthood Year, St. Jean-Baptiste-Marie Vianney – the parish priest of Ars, and St. Vincent Pallotti – the apostle of Rome, who lived at more or less the same time, can show to the priests of the 21st century how to cope with temptations threatening their saving mission in the community of God's people, and also all over the world, which is still hostile, to a large extent, to the contents of God's revelation, accomplished fully in the words and acts of Jesus, as the only begotten Son and the primal Apostle of the Preeternal Father. The point of the article states one sure thing: the most efficient means of a fight for man, for his great dignity of God's child is nowadays – ultimately – authentic faithfulness to Christ, the only priest of the New and everlasting Covenant and to his Gospel preached for centuries in the Church and by the Church.

Słowa kluczowe: kapłaństwo Chrystusa, kapłaństwo ziemskie, kapłaństwo niebieskie, kapłaństwo eschatologiczne, trynitarność kapłaństwa, kapłaństwo miłości.

Key words: Priesthood of Christ, earthly priesthood, priesthood of Heaven, eschatological priesthood, Trinitarian dimension of the priesthood, priesthood of love.